

Welcome to Golan, un stat în stat, ca Vaticanul în mijlocul Romei – păstrând proporția –, un stat care are imnul lui, cetățenii lui, apărătorii lui și care-și întemeiază dăinuirea pe ceva atât de sfânt, încât nici nu i se poate contesta singularitatea și măreția. Așa cum Vaticanul a congrescut în jurul mormântului apostolului Petru, și Golan și-a aflat rădăcinile pe asfaltul sfințit de sângele morților din noaptea de 21 spre 22 decembrie. După 15 iunie 1990, mulți s-au străduit să arunce Golan în uitare. Dar ea trăiește, nu numai în sufletul golanilor de-atunci, ci și în rădăcinile de sub asfalt și nu așteaptă decât o undă de conștiință și de încredere în noi înșine, ca să dea muguri noi.

WELCOME TO GOLANIA

Cetățenii primei Zone Libere de
Neocomunism a României.

Granițele Zonei Libere de Neocomunism erau precis trasate: spre Dalles, treceau pe locul unde în 22 decembrie 1989 se înălțase vremelnice „Baricada de la Inter”. Artiști necunoscuți, cu mâini mai mult sau mai puțin îndemânatice, aduceau în fiecare zi afișe și desene în care își turnau sentimentele. Era un limbaj universal, toți cei care treceau pe lângă ele le înțelegeau. Sentimentul de fraternitate în cuget și simțiri era nou și copleșitor. Poate de aceea alergau bucureștenii în fiecare zi să se cufunde în această baie de comuniune. Și poate pentru că înțelegeau că neocomunismul are viață lungă și că trebuie să se bucure de fiecare clipă a acestor zile unice.

